

РЕШЕНИЕ

№ 6576

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **7967** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на „БОДУ“ ООД, срещу съдебно решение № 3286 от 10.07.2023 г. по н.а.х.д. № 4716/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 130-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-2300042/14.03.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), за нарушение на чл. 142, ал. 6 КТ, на „БОДУ“ ООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв.

В касационната жалба са изложени твърдения за неправилност на атакуваното решение, неправилно била установена фактическата обстановка. Служителят И. И. е работил последователно в две работни смени на 12.01.2023 г. Съдът не бил обсъдил утвърдения от работодателя работен график на работните смени, който удостоверявал спазване разпоредбата на чл. 142 ал. 6 КТ. Охранителите, без знанието и разрешението на работодателя нарушили организацията на работа, като взели самоволно решение да се заменят в процеса на труд, като по този начин нарушили максималната продължителност на смените. Моли да се отмени решението и потвърденото с него НП.

Ответникът по касационната жалба – директорът на дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез процесуалния си представител оспорва касационна жалба.Претендира юриск.възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

СРС, въз основа на приложените писмени доказателства и събраните в съдебното следствие гласни такива, е установил от фактическа страна, че при проверка за спазване на трудовото законодателство, извършена от служители на дирекция „Инспекция по труда“ – С. на дружеството „БОДУ“ ООД, е установено, че дружеството, в качеството си на работодател, е допуснало продължителност на работната смяна на охранител в „БОДУ“ ООД, надвишаваща законоустановената максимална продължителност на работната смяна от 12 часа. Това обстоятелство е отразено в протокол, в който е посочено, че в 08:10 часа на 12.01.2023 г. охранител, заварен да полага труд, е попълнил декларация, в която е отбелязал, че работи с работно време от 08:00 часа на 12.01.2023 г. до 08:00 часа на 13.01.2023 г. При последваща проверка в 21:35 часа в същия ден на същия обект проверяващи са установили същото лице, което отново попълнило декларация, в която отразило работно време, идентично с посоченото при предходната проверка.

При така установената фактическа обстановка е съставен АУАН № 22-2300042/30.01.2023 г. за извършено нарушение на чл. 142, ал. 6 КТ. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП № 22-00042/14.03.2023 г., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ.

За да потвърди НП, СРС е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения – НП е издадено от компетентен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. От материална страна съдът е приел за доказано вмененото нарушение по чл. 142, ал. 6 КТ, приел е също , че нормата на чл. 415в КТ е неприложима.

Съдът изцяло споделя направените от въззивния съд правни изводи, поради което не следва да ги повтаря.

Съгласно чл. 142 ал.6 КТ максималната продължителност на работна смяна при сумирано изчисляване на работното време може да бъде до 12 часа, като

продължителността на работната седмица не може да надвишава 56 часа, а за работниците и служителите с намалено работно време - до 1 час над намаленото им работно време. Няма спор, че със Заповед № 3553 / 31.12.2021г за работещите в „Боду“ООД е въведено сумирано изчисляване на работното време с период на отчитане- 1 месец. В тази връзка е и изготвения график за м. 01.2023г , в който предварително е указана продължителността на работното време за съответния период, тоест представлява доказателство за въвеждането на сумирано изчисляване на работното време.

Макар и графикът за работа да е съобразен с ограниченията за максимална продължителност на работните смени, на практика служителят И. И. е полагал труд през повече от 12ч., който факт се установява и от приложените по преписката собственооръчно попълнени от него декларации в които е описал продължителността на работната си смяна, тоест работната му смяна е била с продължителност повече от 12 часа. При това положение категорично е налице нарушение на чл. 142 ал.6 от КТ. Доколкото се касае до нарушение, извършено от работодател, който е юридическо лице, в случая не следва да се издирва вината и с установеното формално поведение, осъществяващо състав на нарушение, е било налице основание за ангажиране административната отговорност на нарушителя. Съгласно разпоредбата на чл. 83 от ЗАНН, в предвидените от закона случаи на юридическите лица се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата при осъществяване на тяхната дейност. Отговорността на юридическите лица по ЗАНН е своеобразна обективна /"безвиновна"/ отговорност. Не може да бъде споделен и довода, че неспазването на законово въведената максимална продължителност на работната смяна от 12 ч е било в резултат на действията на двамата служители. Съдът няма как да сподели подобно възражение като водещо до отпадане противоправността на извършеното деяние, като на първо място отказът от трудови права по силата на чл. 8, ал. 4 от КТ е недействителен. Законово недопустимо е да се обосновава отсъствие на вина у работодателя - в случая юридическо лице, носещо безвиновна административнонаказателна отговорност, като твърдението, че това се дължи на действията на самите служители е правно неиздържано и несъстоятелно. Следва да бъде посочено, че дружеството в качеството си на работодател е било длъжно да организира дейността в обекта, по начин да не бъдат допускани каквито и да е нарушения, както на трудовото, така също и на което и да е друго законодателство. По гореизложените съображения съдът не намира основания, които да водят до отпадане обществената опасност на осъщественото от дружеството нарушение. От доказателствената съвкупност на делото безспорно се установи, че дружеството в качеството си на работодател е нарушило изискванията на чл. 142, ал. 6 от КТ, като е допуснало продължителността на работната смяна на И. И. на длъжност "охранител" да надвишава максимално допустимата продължителност на работната смяна от 12 часа.

Както се посочи, доколкото в случая е ангажирана административнонаказателната отговорност на юридическо лице, която е обективна и безвиновна, не следва да бъде обсъждан въпроса за субективната страна на деянието.

Предвид съвпадане изводите на въззивния съд с тези на настоящият съдебен състав, обжалваното решение следва да се остави в сила.

С оглед извършената проверка, настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл. 348 от НПК, за отмяна на обжалвания съдебен акт.

Решението е съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК.

Относно разноските: При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноси, на същия се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 3286 от 10.07.2023 г. по нахд № 4716/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 130 състав.

ОСЪЖДА „Боду“ ООД да заплати на ИА „Главна инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение в размер 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: